

An aerial photograph of a city, likely Tehran, is shown with a large, bright orange and yellow explosion or fire in the foreground. The city's grid-like streets and buildings are visible in the background, partially obscured by the smoke and fire.

Joel C. Rosenberg

Operatie
Teheran

MOZAÏEK | THRILLER

The background of the cover is a grayscale aerial photograph of a city, likely Tehran, showing a grid of streets and buildings. Overlaid on the bottom half of the image is a large, intricate circular pattern, possibly a rug or a decorative tile, featuring complex geometric and floral motifs. The text is centered and overlaid on the city image.

Joel C. Rosenberg

Operatie
Teheran

Tweede druk

MOZAÏEK | THRILLER

Proloog

Uit *De Twaalfde Imam*

Teheran, Iran

Dinsdag, 1 maart

David Shirazi vroeg zich af of ze wel in de schuilplaats in Karaj zouden komen.

Terwijl hij in het trage verkeer van het Azadiplein reed, zag hij zwaailichten van politieauto's voor zich. Ondanks het brullen van de motoren van de jumbojets en vrachtvliegtuigen onderweg naar het vliegveld van Mehrabad hoorde hij sirenes naderen. Naast hem zat doctor Najjar Malik, de vooraanstaande kernwetenschapper van de Islamitische Republiek Iran en de waardevolste overloper voor de CIA sinds lange tijd.

'Ze zetten een controlepost op,' zei David.

Najjar verstijfde. 'Dan moeten we van deze weg af zien te komen.'

Daar was David het mee eens. Alle zijstraten voor het plein stonden echter vol met honderden auto's die ook een sluipteg probeerden te nemen.

'We moeten de auto zien kwijt te raken.'

'Waarom?'

'Zodra een politieagent het nummerbord natrekt, weet hij dat hij van jou is en als we dan in de auto zitten, hebben ze ons te pakken.'

Plotseling trok David het stuur naar rechts. Hij schoot tussen het verkeer door en schoof twee banen op. Hij liet een golf woedend toeterende chauffeurs achter zich. Hij mocht niet betrapt worden of op welke manier dan ook in verband worden gebracht met Najjars ontsnapping uit Iran. Daarmee zou zijn dekmantel gebroken worden en kon al zijn werk voor niets zijn geweest. De Groep van de Twaalfde Imam zou de nieuwe satelliettelefoons niet meer gebruiken. De technische teams van MDS zouden het land uit gezet worden. De miljoenen dollars die de CIA had uitgegeven om te infiltreren in het Iraanse regime zouden wegge-

gooid geld zijn. Aangezien Iran de Bom al had en een oorlog onvermijdelijk leek, moest de CIA alle mogelijke middelen aanwenden.

David hoorde een sirene achter hen. Hij begon te schelden toen hij in de achteruitkijkspiegel keek en zag dat er ongeveer tien auto's tussen hem en de zwaailichten zaten. Hij nam aan dat een politieagent had gezien hoe snel en roekeloos hij was weggereden van de Azadistraat en hem wantrouwend was achternagereden.

Najjar was rustiger dan David onder deze omstandigheden had verwacht. Hij boog zijn hoofd en begon te bidden. David bewonderde zijn moed. Hoe erger het werd, hoe rustiger de man leek te worden.

De sirenes en zwaailichten kwamen dichterbij. David gaf een ruk aan het stuur, gaf flink gas en stuurde Najjars auto het trottoir op. De voetgangers begonnen te schreeuwen en sprongen opzij terwijl David vuilnisbakken omverreed. De politieauto moest achterblijven en David moest lachen.

Deze ontsnapping was echter maar tijdelijk. Toen David op de Qalanistraat kwam en linksaf sloeg, zag hij dat er een andere politieauto op hem stond te wachten.

David kronkelde door het verkeer en reed verschillende keren door het rode licht, maar zijn voorsprong werd steeds kleiner. Najjar was gestopt met bidden en draaide zijn hoofd om te zien wat er achter hen gebeurde. Hij spoorde David aan sneller te rijden.

Ze reden op een T-kruising af. David zei tegen Najjar dat hij zich aan het portier moest vasthouden en zich schrap moest zetten.

'Waarom?' vroeg Najjar op het laatste moment. 'Wat ga je doen?'

David gaf echter geen antwoord. Hij trapte het rempedaal zo ver mogelijk in en draaide het stuur naar rechts zodat de auto al piepend en draaiend vier banen kruiste.

Ze werden twee keer geraakt. De eerste keer door de politieauto. De tweede keer was het een vrachtwagen die hen niet had zien aankomen. De airbags in Najjars auto zwollen op en reddden hun leven, maar vulden de auto ook met rook en gas. Dit was echter niet de enige botsing. In minder dan zes seconden had David een kettingbotsing van zeventien auto's veroorzaakt op de Aziziboulevard, waardoor het verkeer in alle richtingen volledig stil kwam te staan.

Snel maakte David zijn veiligheidsgordel los. 'Alles goed?' vroeg hij. 'Leven we nog?'

‘Ja,’ zei David terwijl hij keek of zijn nieuwe vriend ernstige verwondingen had. ‘We hebben het gered.’

‘Ben je gek geworden?’

‘We moesten hen afleiden.’

David kon het portier aan zijn kant niet opendoen omdat het te ernstig vervormd was door de kracht van de botsing met de vrachtwagen. Daarom klom hij naar de achterbank, die bezaaid was met glasscherfen, en hij trapte het achterportier open. Hij sprong uit de auto en keek om zich heen. Het was een enorme chaos.

De politieauto was een smeulend wrak geworden en er lekte benzine uit. David vreesde dat een enkele vonk het voertuig zou laten ontploffen. De agent was bewusteloos.

Met al zijn kracht trok David het portier open en hij voelde aan de pols van de agent. Gelukkig leefde hij nog, maar er zat een grote wond op zijn voorhoofd en zijn gezicht zat onder het bloed. David stopte het .38 mm dienstwapen en de draagbare radio van de agent in zijn zak. Toen sleepte hij de agent uit het wrak en legde hem op de stoep.

Toen David terughinkte naar Najjars auto merkte hij plotseling dat zijn rechterknie een hardere klap had gekregen dan hij in eerste instantie had gedacht. Hij keek naar beneden en zag dat zijn broek was gescheurd en dat er bloed uit zijn knie liep.

‘Ben je klaar om te gaan?’ vroeg David toen hij bij de auto kwam.

‘Ik denk het wel,’ zei Najjar, die zijn armen vol had met de laptop en toebehoren.

‘Goed. Kom mee.’

Ze liepen honderd meter in noordelijke richting. Toen draaide David zich om, richtte het pistool op de benzinetank van Najjars gehavende Fiat en haalde de trekker over. De auto ontplofte in een gigantische bal van vuur die niet alleen het voertuig vernietigde, maar ook alle sporen van vingerafdrukken en DNA.

‘Waarom deed je dat?’ vroeg Najjar verbijsterd, terwijl hij een hand opstak om zijn ogen te beschermen tegen de intense hitte van de vlammen.

David glimlachte. ‘Dit is onze verzekering.’

David liep over het midden van de Aziziboulevard.

Met Najjar vlak achter zich hinkte hij langs de autowrakken en

geschrokken chauffeurs die alleen maar aandacht hadden voor het vuur en de rook. Hij maakte de politieradio vast aan zijn riem en stopte het oordopje in zijn oor. Op dat moment trilde zijn telefoon. Het was een sms-bericht van zijn CIA-collega Eva Fischer, waarin ze hem vroeg Jack Zalinski via een beveiligde lijn te bellen. Hij deed het direct, maar Eva nam op.

‘Ben je gek geworden? Het hele Wereldwijde Operatiecentrum ziet je via de Keyholesatelliet. Waar ben je mee bezig?’

Plotseling hoorde hij meer activiteit op de politieradio.

‘Ik heb nu geen tijd,’ zei David. ‘Heb je iets nodig?’

‘Ik heb een vliegtuig gevonden,’ zei ze. ‘Hij komt vannacht in Karaj aan.’

Plotseling werd er een voorruit naast hem aan scherven geschoten. In een reflex liet David zich op de grond vallen en hij trok Najjar mee tussen een Peugeot en een Chevy, waarbij hij zijn telefoon liet vallen. Overal begonnen mensen te schreeuwen en ze renden alle kanten op om een veilige plek te vinden. David hoorde Eva schreeuwen: ‘Wat is dat? Wat gebeurt er?’ maar hij had geen tijd om antwoord te geven. Hij graaide zijn telefoon van het asfalt en stopte hem in zijn zak. Toen beval hij Najjar te blijven liggen, haalde het pistool tevoorschijn en probeerde te zien wie er op hen schoot.

Er klonken nog twee schoten en de voorruit van de Peugeot sneuvelde. David drukte zijn lichaam tegen de grond en hield zijn armen over zijn hoofd om dat te beschermen tegen het rondvliegende glas. Onder de auto’s door zag hij dat iemand in zijn richting liep. Hij kwam iets overeind om te zien wie het was. Direct vloog er een kogel vlak langs hem, die in het portier van de Chevy terechtkwam.

Op misschien tien meter afstand stond een vuilniswagen. David keek of Najjar in orde was en rende naar de achterkant van de vuilniswagen. Meteen werd er weer geschoten. Dit gaf hem echter ook de kans om te zien wie er schoot. De blauwe jas en pet verraadden dat het een politieagent uit Teheran was.

Toen klonk er een stem over de radio.

‘Basis, hier eenheid 116. Ik ben op de plek van het ongeluk. Er is een agent met meerdere verwondingen. Getuigen hebben gemeld dat iemand zijn dienstwapen heeft gestolen. Ik achtervolg momenteel twee verdachten te voet. Er zijn schoten gelost. Graag hulpstroepen en een

helikopter sturen.’

‘Eenheid 116, hier de basis. Begrepen. Er is hulp onderweg.’

Dit was niet goed. David kroop langs de vuilniswagen in de hoop dat hij de agent kon ontwijken, maar toen hoorde hij een paar meter verderop het geluid van brekend glas.

David probeerde rustig adem te halen terwijl hij nadacht over zijn volgende stap. Hij hoorde de agent dichterbij komen.

David hoorde nog meer sirenes naderen en wist dat hij niet meer kon wachten. Hij deed drie stappen naar voren en draaide om de voorkant van de vuilniswagen heen. Hij richtte en wilde net de trekker overhalen toen hij zag dat het de agent niet was. Het was een klein meisje van misschien zes jaar. Ze trilde van angst.

Hoe was ze hier terechtgekomen en waar was haar moeder?

Plotseling klonken er nog drie schoten. David liet zich op de grond zakken en beschermde het meisje met zijn lichaam. Hij trok zijn jas uit en sloeg die om haar heen. Toen kwam hij overeind en probeerde te ontdekken waar de agent was.

Nu waren het er echter twee.

David kon een van hen raken, maar hij durfde niet te schieten nu hij zo dicht bij een kind stond. Daarom rende hij naar rechts en zo snel hij kon naar een blauwe auto toe. Weer werd er geschoten. David kon nog net op tijd achter de blauwe auto springen. Toen keek hij over de auto heen.

Tot zijn verbazing had een van de agenten besloten hem te bespringen. Hij rende recht op hem af, terwijl de andere naar Najjar rende. David aarzelde geen moment. Hij richtte en haalde de trekker twee keer over. De man viel op nog geen zes meter van David af op de grond.

David had geen tijd te verliezen. De adrenaline gierde door zijn lichaam toen hij naar de eerste agent rende, zijn wapen uit zijn hand trok en wegrende naar de tweede agent. David rende door de doolhof van auto's naar de vuilniswagen, stopte en keek om het voertuig heen. De agent stond hem echter op te wachten en schoot. David trok zich terug, wachtte een paar tellen, keek nog eens en schoot zelf.

De man schoot nog drie keer. David dook achter de Chevy en drukte zich plat tegen de grond. Toen schoot hij onder de auto door naar de voeten van de agent. Een van de schoten was raak. De man viel kreuwend van de pijn op de grond. David hoorde hem via de radio om assis-

tentie vragen en een omschrijving van David geven. Toen, voordat David wist wat er gebeurde, kroop de agent om de voorkant van de Chevy heen, richtte op Davids hoofd en schoot. David dook naar rechts, maar kon niet vermijden dat de kogel zijn linkerarm schampste. Hij kwam weer overeind, richtte en schoot twee kogels in de borst van de agent, waardoor de man direct dood neerviel.

Davids mobiele telefoon ging over, maar hij negeerde hem. Hij zocht Najjar in, achter en onder elke auto. Toen trilde zijn telefoon. David las het sms-bericht. Het was van Eva. Er stond: 3e gbw re.

David begreep het direct. Hij keek omhoog, dankbaar voor Eva en haar team dat van driehonderd kilometer hoogte naar hem keek. Hij rende naar het derde gebouw aan zijn rechterkant. Met getrokken pistool liep hij langzaam naar de ingang.

Snel keek David de hal in.

Najjar was er, maar hij was niet alleen. Op de marmeren vloer naast hem lagen de laptop en de accessoires. In Najjars armen lag het zesjarige meisje van de straat. Hij probeerde haar warm te houden en haar ervan te overtuigen dat alles goed zou komen.

David haalde opgelucht adem. 'Ik heb toch gezegd dat je moest blijven liggen?'

'Ik wilde niet dat ze geraakt zou worden,' zei Najjar.

David veegde het bloed van zijn mond. 'We moeten gaan.'

In de schuilplaats verzorgde David Najjars wonden.

Najjar at wat en viel al snel in slaap. David opende een kluis met communicatiemiddelen en stuurde alle informatie op Saddaji's laptop, zijn externe harde schijf en zijn dvd-rom's naar Zalinski en Fischer. Toen typte hij een verslag van alles wat er tot nu toe was gebeurd en stuurde hun ook dat gecodeerde bestand.

De volgende morgen om zes uur kwam het bericht dat het vliegtuig was aangekomen. David maakte Najjar wakker, stopte de computerspullen in een tas en liep met Najjar en de tas naar de garage. Tien minuten later kwamen ze bij de rand van het privévliegveld.

David wees op het Falcon 200 zakenvliegtuig op de landingsbaan. 'Daar is je vervoer,' zei hij.

'En jij dan?' vroeg Najjar. 'Jij gaat toch ook mee?'

'Nee.'

‘Maar als ze ontdekken dat je iets met mij te maken hebt, zullen ze je vermoorden.’

‘Dat is de reden waarom ik moet blijven.’

Najjar schudde Davids hand en hield die even vast. Toen stapte hij de auto uit en rende met zijn jas naar het vliegtuig. David keek hem na. Hij wou maar dat hij kon blijven en zien hoe het vliegtuig in de zonneschijn wegvloog, maar hij kon het risico niet nemen. Hij moest de Renault kwijtraken, een andere auto stelen en teruggaan naar Teheran.

Islamabad, Pakistan

‘Ik ben gekomen om het Kalifaat in ere te herstellen.’
Op elk ander moment in de geschiedenis had deze uitspraak alleen uit de mond van een gek kunnen komen, maar Muhammad Ibn Hasan Ibn Ali sprak ze zo zelfverzekerd en met gezag uit dat Iskander Farooq geen moment twijfelde of het wel waar was.

‘Ik ben gekomen om vrede en rechtvaardigheid te brengen en om de aarde te regeren met een ijzeren staf,’ vervolgde de man. ‘Om die reden heeft Allah mij gestuurd. Hij zal hen die zich onderwerpen belonen. Hij zal hen die zich verzetten straffen. Maar vergis je niet, Iskander: uiteindelijk zal elke knie zich buigen en elke tong zal belijden dat ik de Eigenaar van de Tijd ben.’

De satellietverbinding was perfect. De stem van de Beloofde – de Twaalfde Imam of de Mahdi – klonk kalm en wat hij zei was onweerlegbaar. Farooq hield de telefoon tegen zijn oor gedrukt terwijl hij heen en weer liep over de veranda van zijn paleis, die uitkeek over het noordoosten van Islamabad. Hij wist wat de Mahdi wilde, maar elke vezel in zijn lichaam waarschuwde hem niet toe te geven aan diens eisen. Die eisen werden natuurlijk niet gepresenteerd als eisen, maar dat waren het wel en hoewel de Mahdi het allemaal wijs en redelijk liet voorkomen, hoorde Farooq een vlag waanzin in de stem van de man en daarvoor werd hij nog wantrouwiger.

Het was nog vroeg in de morgen en het was ongebruikelijk koud. De zon was nog niet verschenen boven de naaldbomen en de papiermoerbeibomen van de Margallaheuvels, maar Farooq hoorde de mensenmassa’s een straat verderop al scanderen.

‘Prijs Imam al-Mahdi!’ schreeuwden ze keer op keer. ‘Prijs Imam al-Mahdi!’

Het paleis werd beschermd door slechts honderd tanks en duizend soldaten en agenten. Alleen zij moesten zien te voorkomen dat de massa – volgens de laatste schatting meer dan een kwart miljoen Pakistanen

– door de hekken brak en het paleis bezette. Maar hoe loyaal zouden ze zijn? Als het aantal protesteerdere over een paar uur was verdubbeld, verdriedubbeld of nog veel meer... hoelang zouden ze het dan volhouden? Farooq wist dat hij snel een beslissing moest nemen en dat er nog nooit zo veel op het spel had gestaan.

‘Wat zeg je ervan?’ vroeg de Mahdi. ‘Geef me eens antwoord.’

Iskander Farooq had geen idee wat hij moest zeggen. De president van de Islamitische Republiek Pakistan, de zesenvijftig jaar oude voormalig scheikundig ingenieur, was verbijsterd omdat Teheran plotseling de hoofdstad van het nieuwe Kalifaat was geworden. De Mahdi had niet formeel verklaard dat de Iraanse hoofdstad het middelpunt van het nieuwe islamitische koninkrijk zou worden, maar alle moslims in de hele wereld verwachtten dat hij dat elk moment zou doen. Farooq verwachtte het ook en hij was witheet. Hij, zijn vader en zijn grootvader hadden de Iraniërs altijd gewantrouwd. Het Perzische Rijk had geheerst over zijn voorouders. Het had een gebied bestreken van India in het oosten tot Soedan en Ethiopië in het westen. Nu wilden de Perzen hen opnieuw aan zich onderwerpen.

Het was waar dat de Iraanse sjah de eerste wereldleider was die Pakistan had erkend als onafhankelijke staat na de onafhankelijkheidsverklaring in 1947, maar dat was slechts een klein vriendschappelijk gebaar geweest. Nadat ayatollah Ruhollah Khomeini in 1979 aan de macht was gekomen, waren de spanningen tussen de twee landen opgelopen. Khomeini had aan het hoofd gestaan van een Islamitische Revolutie die op alle gebieden sjiietisch was, en daar waren de Pakistanen niet bepaald gelukkig mee. Farooq noch zijn adviseurs, noch iemand met wie hij was opgegroeid, geloofde dat de Twaalfde Imam op een dag op aarde zou komen, of dat een dergelijk persoon de islamitische messias zou zijn of dat hij het eind van de wereld zou inluiden. Ze geloofden al helemaal niet dat de soennieten zich uiteindelijk zouden aansluiten bij het Kalifaat met hem aan het hoofd. Farooqs leraren hadden die ideeën bespot en hem geleerd dat ze deel waren van de dwaalleer van de sjiiten. Later had Farooq er niet vaak meer over nagedacht.

Maar wat moest hij nu geloven? De Twaalfde Imam was niet langer een fabel of een sprookje, zoals de kerstman voor de heidenen en de christenen, of de tandenfee voor de kinderen over de hele wereld. De Mahdi – of iemand die beweerde de Mahdi te zijn – was op aarde. De

zogenaamde Beloofde nam de macht in de islamitische wereld over. Hij hitste de mensen op en veroorzaakte overal waar zijn stem werd gehoord opstanden.

Bovendien had hij deze 'Mahdi' op dit moment aan de lijn en die vroeg – nee, eiste de loyaliteit van Farooq en zijn volk.

Syracuse, New York

David Shirazi stond voor de moeilijkste beslissing van zijn leven.

Hij was nog maar vijftientig jaar oud en een van de weinige NOC's – onofficiële undercoveragenten – van de CIA met een Iraanse achtergrond. Hij sprak vloeiend Farsi en had bewezen dat hij effectief en discreet kon werken in de Islamitische Republiek. Gezien de snelheid waarmee de ontwikkelingen elkaar opvolgden, twijfelde hij er niet aan dat hij binnen achtenveertig tot tweeënzeventig uur zou worden teruggestuurd naar Iran.

David was er echter niet van overtuigd dat de Amerikaanse overheid serieus bezig was een manier te vinden om te voorkomen dat Iran een arsenaal kernwapens zou bouwen of dat de Twaalfde Imam ze zou gebruiken. Volgens David was president William Jackson een beginner op het gebied van buitenlands beleid. Ja, Jackson had in de moslimwereld gewoond. Ja, hij had veel in moslimlanden gereisd en die wereld bestudeerd. Ja, Jackson dacht dat hij een expert was op het gebied van de islam, maar David wist dat deze man de situatie niet goed begreep. Nadat jarenlang keer op keer het tegendeel was bewezen, geloofde Jackson nog steeds dat hij kon onderhandelen met Teheran, net als de vintallen jaren hadden gedaan met de met kernwapens bewapende Sovjet-Unie. Hij dacht nog altijd dat economische sancties effect zouden hebben. Hij geloofde nog steeds dat Amerika Iran kon beletten kernwapens te gebruiken. Maar de president vergiste zich.

De waarheid was ijzingwekkend. David wist dat Iran werd geleid door een apocalyptische, moordlustige sekte. De mensen van deze sekte geloofden dat het eind van de wereld naderde. Ze geloofden dat hun islamitische messias op aarde was gekomen. Ze geloofden dat Israël de Kleine Satan was, dat Amerika de Grote Satan was en dat beide moesten worden uitgeschakeld zodat de Twaalfde Imam zijn Kalifaat kon stichten. David had voldoende onderzoek gedaan. Hij had de belangrijkste

Iraanse wetenschapper op het gebied van de sjiiitische islamitische eschatologie ontmoet en lang met hem gesproken. Hij had de belangrijkste boeken van sjiiitische moellahs over dit onderwerp gelezen. Hij had de belangrijkste Iraanse kernwetenschapper gevonden en hem met zijn gezin het land uit gesmokkeld. Alles wat David had gezien, gehoord en ontdekt, had hij verwerkt in uitgebreide verslagen die hij naar zijn superieuren in Langley had gestuurd. Hij had geprobeerd hen ervan te overtuigen dat ze de invloed van de sjiiitische eindtijdtheorie op de overheid onderschatten.

Hij wist dat in elk geval een deel van zijn werk in het Oval Office was terechtgekomen. Waarom was hem anders opgedragen morgen om twaalf uur 's middags naar Washington te komen voor een vergadering met president Jackson? Hij wist echter niet zeker of zijn boodschap wel overkwam. Waarom zou hij zijn leven op het spel zetten en weer naar Iran gaan als zijn superieuren de ernst van de situatie niet inzagen en niet bereid waren vergaande maatregelen te nemen om een einde te maken aan de Iraanse dreiging voordat het te laat was?

Islamabad, Pakistan

‘Ik waardeer uw bijzonder vriendelijke uitnodiging ten zeerste,’ antwoordde Farooq. Hij probeerde niet te laten merken dat hij probeerde tijd te rekken. ‘Ik zie ernaar uit dit later op de dag met mijn kabinet te bespreken en later deze week met het hele parlement.’

De ontwikkelingen gingen veel te snel en iemand moest iets doen om ze tegen te houden! Farooq had verbijsterd toegekeken toen zijn goede vriend Abdallah Mohammad Jeddawi, de koning van Saoedi-Arabië, zich voor het oog van de hele wereld aan de voeten van de Twaalfde Imam had geworpen en officieel had aangekondigd dat het koninkrijk zich had aangesloten bij het nieuwe Kalifaat. Erger nog, Jeddawi had zelfs voorgesteld dat Mekka of Medina de hoofdstad zou worden van het nieuwe islamitische koninkrijk, als een van die steden goed genoeg was voor de Mahdi. Hoe was dat mogelijk? Jeddawi was een toegewijd soenniet. Hij was door Allah aangewezen als leider van de gelovigen en beschermer van de heilige plaatsen, maar hij had geen weerstand geboden aan de sjiiitische Mahdi. Hij had niet getwijfeld en zich op geen enkele manier verzet. Farooq vond het een beschamend moment, maar

het leed was geschied en in de uren erna was een domino-effect opgetreden.

De minister-president van Jemen, een goede, nette man die Farooq al sinds zijn kindertijd kende, had volgens een verslag op Al Jazeera de Mahdi midden in de afgelopen nacht opgebeld om te zeggen dat zijn land zich bij het Kalifaat zou aansluiten. De nieuwsdienst in de Golf had zojuist gemeld dat Qatar zich ook had aangesloten; een enorme omslag binnen vierentwintig uur. Somalië en Soedan hadden hetzelfde gedaan. Algerije deed ook mee. De nieuwe Tunesische overheid had laten weten ernstig te overwegen in te gaan op de uitnodiging van de Mahdi om zich aan te sluiten bij het Kalifaat, evenals de koning van Marokko. Het door sjiieten en de Hezbollah geleide Libanon had nog geen officiële verklaring afgelegd, maar op dit moment waren er spoedvergaderingen aan de gang. Het Turkse parlement en de minister-president zouden de volgende dag vergaderen over de uitnodiging van de Mahdi.

De Egyptenaren onder president Abdel Ramzy verzetten zich tenminste, net als de Irakezen en de soennitische koning van Bahrein. Dat was een goed teken, maar Farooq was er niet van overtuigd dat het voldoende was. De Syrische president Gamal Mustafà in Damascus had tot nu toe gezwegen, maar Farooq wist zeker dat ook hij al snel zou toegeven.

‘Is er een reden voor de aarzeling in je stem?’ vroeg de Mahdi.

Farooq zweeg even en koos zijn woorden zorgvuldig. ‘Misschien komt het doordat dit alles zo snel gebeurt en ik u niet ken. Ik ken uw hart niet en heb nooit met u gesproken over uw plannen voor dit gebied of over de rol die Pakistan zal spelen.’

‘De geschiedenis is een rivier, mijn zoon, een rivier met een snelle stroming.’

‘Dat is juist de reden waarom we voorzichtig moeten zijn,’ antwoordde Farooq, ‘want anders zouden we nog worden meegesleurd door gebeurtenissen waar we geen controle over hebben.’

‘Als je een verzoek wilt doen,’ zei de Mahdi, ‘doe het dan nu.’

Farooq zocht koortsachtig naar de juiste woorden. Hij wilde deze troonpretendent niet ontmoeten. Hij had belangrijkere dingen te doen dan zijn tijd verspillen aan een man die zo duidelijk vol blinde arrogantie en ambitie zat. Farooq wist echter heel goed dat hij door een mij-

nenveld liep en dat hij elke stap goed moest overdenken. Hij keek naar de stad, naar het majestueuze parlamentsgebouw aan de rechterkant en het hooggerechtshof, dat was gebouwd in de typische islamitische stijl met veel versieringen, aan de linkerkant. Beide gebouwen herinnerden hem aan de grootse beschaving waarover hij nu de macht had. Hij durfde de zelfstandigheid van zijn land en zeker de waardigheid en de eer van zijn volk niet op het spel te zetten.

Hij droeg een enorme last op zijn schouders. Hij had meer dan 185 miljoen moslims onder zijn hoede. Slechts weinigen van hen waren sjiïeten zoals de Mahdi die hem op dit tijdstip uit zijn slaap had gehaald. Het grootste deel van zijn volk was soennitisch, net als hijzelf. Sommigen waren toegewijd, anderen vurig. Sommigen waren fanatiek. Een week geleden had Farooq zich niet kunnen voorstellen dat ook maar een van hen de leer van de Mahdi zou accepteren en al helemaal niet dat ze de straten op zouden gaan om Pakistanen op te roepen zich aan te sluiten bij het Kalifaat met de Twaalfde Imam als leider. Dat was echter precies wat er op dit moment in de stad gebeurde.

Van Karachi tot Cairo tot Casablanca waren miljoenen moslims – zowel sjiïeten als soennieten – aan het demonstreren. Ze eisten dat de ‘afvallige regimes’ als die van Farooq ten val zouden komen en dat de ummah, de gemeenschap van moslims over de hele wereld, zich zou verenigen in één koninkrijk, het nieuwe Kalifaat dat zich uitstreckte van Pakistan tot Marokko.

En dat was nog maar het begin. De mensen wilden wat de Twaalfde Imam hun had voorgehouden: een wereldwijd Kalifaat waarin elke man, elke vrouw en elk kind op aarde zich bekeerde tot de islam of vernietigd werd op de dag des oordeels.

Waanzin, dacht Farooq. Pure waanzin. Dat durfde hij echter niet te zeggen. Nog niet. Niet op dit moment. Hij wist dat het politieke zelfmoord zou zijn. Abdel Ramzy kon de Mahdi in het openbaar trotseren vanaf zijn veilige plek aan de oever van de Nijl, gesteund door al het geld en de wapens van Amerika. Maar als de Mahdi in het openbaar zou zeggen dat hij niet blij was met die ‘afvallige in Islamabad’, zou Farooq te maken krijgen met een bloedige revolutie. De demonstraties waren de eerste vierentwintig uur vreedzaam verlopen, maar dat kon gemakkelijk veranderen. Dat had hij al eerder zien gebeuren. In zijn jeugd had hij zelf in dit soort mensenmassa's gelopen. Hij betwijfelde of het leger

aan zijn kant zou blijven staan als de demonstratie uit de hand liep, en zo niet: wat moest hij dan?

‘Ik waardeer het zeer dat u belt, Excellentie,’ zei Farooq tegen de Mahdi. ‘Ik heb nog wat vragen, maar die stel ik liever niet via de telefoon. Kunnen we elkaar misschien ergens ontmoeten, als u dat goed vindt?’

‘Dan moet het wel snel. Maak maar een afspraak met Javad.’

‘Goed dan, Excellentie,’ zei Farooq en hij werd in de wacht gezet tot Javad Nouri, de persoonlijke assistent van de Mahdi, aan de lijn zou komen. Vol afgrijzen bedacht Farooq wat er zou gebeuren als hij werd afgezet: zijn land zou wegzinken in anarchie. Als hij niet de tijd nam om zorgvuldig na te denken zou deze man die zichzelf had uitgeroepen tot Twaalfde Imam al snel de macht hebben over zijn geliefde Pakistan en daarmee de beschikking over 172 kernkoppen en ballistische raketten – het hele arsenaal van dit land.

2

Queens, New York

Air Force One zette de landing in. Terwijl ze door de wolkenlaag naar het John F. Kennedyvliegveld vlogen, waren de mensen van de Militaire Eenheid en de Geheime Dienst aan boord van het presidentiële vliegtuig zich niet bewust van de dreiging op de grond onder zich. Voor hen was dit gewoon een missie, die tot in de kleinste details was gepland, een van de honderden keren dat ze voor hun leider hadden gevlogen. Tot nu toe was ze precies hetzelfde als alle andere. Aan de andere kant van de wereld groeide de spanning, maar op dit moment, in de blauwe, wolkenloze hemel boven de *Big Apple*, hadden ze een prachtige zondagmiddag met een prachtig uitzicht en een ongebruikelijk hoge temperatuur voor de eerste week van maart.

Boven het deel van Brooklyn dat Bedfort-Stuyvesant heet, konden de piloten landingsbaan 13R zien liggen – met zijn meer dan vierhonderd meter een van de langste commerciële landingsbanen in Noord-Amerika. Hij lag op vijf kilometer afstand en kwam snel dichterbij. De aankomst was gepland om zes minuten over vijf 's middags en het zag ernaar uit dat het weer een perfecte landing zou worden. Al het luchtverkeer was gestopt, evenals het grondverkeer op het vliegveld. Marine One en het personeel van de helikopter stonden klaar.

'Het is tijd, meneer de president.'

Agent Mike Bruner, het achtendertig jaar oude hoofd van het presidentiële beveiligingsteam, wachtte tot zijn baas aangaf hem gehoord te hebben. Toen liep hij weg en sloot de deur achter zich. Nu was de leider van de vrije wereld alleen met zijn gedachten.

William James Jackson, die bijna vijftig jaar oud was, maakte zijn veiligheidsgordel vast, deed de airconditioning uit en keek door het kogelwerende glas naar de landingslichten. Ze vlogen nu boven Queens. Hij keek naar de Jamaica-baai aan zijn rechterkant, maar hij zag hem niet echt. Het was allemaal een waas. Hij had zojuist de laatste geheime

papieren van de CIA gelezen en hij kon nergens anders aan denken dan aan Iran.

Volgens de beste analist – hij was zelfs beter dan hun beste agent in Teheran, die als codenaam Zephyrus had – hadden de moellahs de grens overschreden. Ze hadden een atoombom gemaakt en die zojuist vlak bij de stad Hamadan succesvol getest. De wereld was een stukje donkerder geworden.

En nu? Zou Israël reageren? Moest zijn eigen overheid iets doen?

Hij voelde zich ziek omdat hij het niet meer wist. In het openbaar hield hij zich sterk, zeker vanavond. Over minder dan een uur zou hij de eregast zijn op een formele geldinzamelingsactie met vijftienhonderd rijke donoren in de luxe balzaal van het Waldorf-Astoriahotel. Het zou een heel bijzondere avond worden en de foto's zouden overal ter wereld op de voorpagina van kranten komen te staan. Hij zou vergezeld worden door de Israëlische minister-president Asher Naphtali en de Egyptische president Abdel Ramzy. Samen zouden ze uitleggen waarom het zo belangrijk was een uitgebreid vredesverdrag op te stellen tussen Israël en de Palestijnen. Samen zouden ze mannen en vrouwen oproepen zich te verenigen tegen de kracht van het extremisme, vooral in het Midden-Oosten. Samen zouden ze op één avond bijna acht miljoen dollar inzamelen voor de bouw van het nieuwe Anwar Sadat Vredesinstituut in Cairo. De afgelopen twee jaar waren plannen gemaakt voor dat centrum en al elf maanden werd er geld voor ingezameld. Jackson was ervan overtuigd dat de bouw op geen beter moment kon beginnen. Ze moesten zich verenigen. Ze moesten geloven dat vrede mogelijk was, hoe onwaarschijnlijk dat ook leek. Ze moesten via de televisieschermen een miljard moslims aanspreken en hen aanmoedigen te doen wat goed was. Maar zou dat voldoende zijn? Ondanks zijn positieve instelling in de media vreesde Jackson dat hij niet klaar was voor de dingen die zouden komen. Aan de andere kant: kón hij zich daar wel goed op voorbereiden?

Hij was de beste in zijn jaar geweest toen hij afstudeerde aan het Massachusetts Institute of Technology. Hij had op Oxford een masterdiploma gehaald in Internationale Betrekkingen en hij las veel, vooral historische en klassieke literatuur. Hij sprak vloeiend Frans en redelijk Arabisch omdat hij een jaar aan de Amerikaanse universiteit in Cairo had gestudeerd. Hij had veel gereisd, voornamelijk door moslimlanden, en

hij begreep de islam beter dan zijn voorgangers. Dat was echter niet de reden waarom hij president was geworden. Hij had zo veel te doen! Hij moest de economie herstellen, miljoenen banen creëren, budgetten in balans krijgen, het vertrouwen van zijn volk vergroten, een vijandige oppositie de mond snoeren en de leden van zijn eigen partij met elkaar verzoenen. Dit was geen goed moment voor een oorlog. De mensen hadden hem niet naar Washington gestuurd om een volgende miljarden dollars kostende oorlog in het Midden-Oosten te gaan voeren, en zeker niet om er een te beginnen. Dat zou het land niet aankunnen. En hij zelf ook niet.

Jackson was zich er echter ook van bewust dat hij de macht was verloren. Het Midden-Oosten bevond zich aan de rand van een afgrond en begon steeds meer aandacht te vragen van het Witte Huis. Hij kon het niet langer negeren. Wensen dat het veranderde had geen zin. Die ochtend had hij meer dan vijf uur lang met zijn Veiligheidsraad overlegd terwijl hij eigenlijk een vergadering moest houden met zijn economische adviseurs of met mensen van de nationale bank van Amerika. Jackson was zich steeds meer bewust van de ernstige dreigingen tegenover de Verenigde Staten en hun bondgenoten. Hij wist zeker dat al zijn plannen – de reden waarom hij president was geworden – in gevaar waren als hij geen einde kon maken aan deze ellende in het Midden-Oosten, en hij had niet veel tijd meer.

Firouz nam zijn mobiele telefoon op zodra die overging.

‘Ze zijn zojuist geland,’ zei een stem aan de andere kant.

Firouz bedankte de beller, verbrak de verbinding en keek zijn mannen een voor een aan. ‘Rahim, Jamshad, kom met mij mee. Navid, je weet wat je moet doen.’

‘Zes uur,’ zei Navid.

‘En geen minuut later.’

‘Maak je geen zorgen, Firouz. Ik zal er zijn.’

Firouz pakte zijn spullen van de achterbank van de gehuurde SUV en gebaarde de twee anderen hem te volgen naar de lift van de parkeergarage. Hij was blij dat hij naar buiten kon en weer kon bewegen nadat hij bijna zes uur in de parkeergarage had gewacht.

Even later stonden ze buiten. Ze staken East Fifteenth Street over naar een steeg achter het Colgate-Palmolivegebouw. De lege straten rondom

hem waren bijna een kilometer in elke richting afgesloten. Vanaf de plek waar ze stonden, konden ze geen mens zien. Het was griezelig stil, op het geluid van een New Yorkse politiehelikopter na. Het was ook bijzonder warm. De sneeuw was gesmolten en het was ruim vijftien graden. Firouz' lichaam was nat van het zweet.

Met de sleutel die hij de nacht ervoor van een conciërge had gestolen – dat zou de man pas de volgende morgen merken – gingen ze de achterdeur van het Colgategebouw in. Ze liepen direct naar het trappenhuis en renden naar de hoek van het kantoor op de vierde verdieping.

‘Kom niet te dicht bij de ramen,’ fluisterde Firouz, ‘en doe geen lichten aan.’

De glimmende blauw-met-witte 747 taxiede een stukje.

Toen de voorste wielen tot stilstand kwamen op het witte kruis dat door het voorbereidingsteam van het Witte Huis op het asfalt was geplakt, vormden de agenten van de Geheime Dienst en een groep New Yorkse agenten een cirkel om het toestel heen. De trap kwam naar beneden. Een welkomstcomité kwam uit een terminal en nam zijn plaats in. Op dertig meter afstand begonnen de motoren van Marine One te draaien.

‘Renegade is onderweg,’ zei agent Bruner. Hij keek om zich heen terwijl hij achter president Jackson het vliegtuig uit stapte.

‘Ik ben blij u te zien, meneer de president.’ Roberto Diaz, de burgemeester van New York, schudde Jacksons hand en moest zijn stem verheffen om boven het lawaai van de groen-met-witte VH-3D Sea King uit te komen. Deze twee mannen waren geen vrienden: Diaz had Jackson niet gesteund tijdens de voorverkiezingen, hoewel hij daarvoor privé had beloofd dat wel te doen. Maar het vertrouwenspercentage van Diaz in de Big Apple was in de zestig en dat van Jackson was in de veertig. Als Jackson herkozen wilde worden had hij New York nodig, en dat betekende dat hij Diaz nodig had. Dat betekende weer dat hij het goed moest maken.

‘Ik ben blij je te zien, mijn vriend. Bedankt voor alles wat je hebt gedaan.’

‘Het is me een eer, meneer de president. Anwar Sadat is een van mijn persoonlijke helden. Ik wil doen wat ik kan om zijn erfenis van vrede en verzoening te verspreiden, zeker in deze tijden.’

‘Heel goed. Komen er vanavond veel mensen?’ vroeg Jackson terwijl hij verschillende raadsleden en hun vrouwen de hand schudde.

‘Ze kunnen niet eens allemaal zitten in de zaal, meneer.’

‘En zullen we de acht miljoen die je had beloofd inzamelen?’

‘Nee, meneer, ik ben bang van niet.’

Jackson was klaar met handen schudden en liep terug naar de burgemeester. Hij probeerde zijn ontevredenheid niet te laten merken. ‘Waarom niet?’

‘Het lijkt erop dat we wel tien miljoen zullen ophalen.’

Jackson liet zijn bekende glimlach zien en begon te lachen. ‘Goed gedaan, Roberto,’ zei hij en hij sloeg de burgemeester vriendschappelijk op zijn rug. ‘Heel goed. Kom, mijn vriend. Laten we samen verder reizen.’

De twee mannen liepen naar de helikopter en stapten in. Even later waren ze in de lucht.

Zelfs een gek kon ze gebruiken en daarom waren ze zo dodelijk.

Er stond zelfs een legale versie van de gebruiksaanwijzing die het Amerikaanse leger gebruikte op internet! Dat was echter niet waar Firouz en Rahim hadden geleerd raketgestuurde granaten te gebruiken. Ze waren getraind door de Iraanse Revolutionaire Garde in Dasht-e Kavir, de grote zoutwoestijn in het zuiden van Iran. Ze waren zo vakkundig in het gebruik van deze wapens en ze wisten zo veel schade te veroorzaken en zo veel slachtoffers te maken dat ze naar Irak waren gestuurd om leden van het leger van de Mahdi te leren hoe ze RPG’s konden inzetten tegen de Iraakse en Amerikaanse legers. Geen van beide mannen had zich ooit voorgesteld de eer te hebben naar het hart van de Grote Satan gestuurd te worden om zijn vaardigheden in te zetten tegen de president van de Verenigde Staten. Maar nu waren ze er klaar voor.

Op de grond lagen twee Russische RPG-7V2 raketten en zes 105mm TBG-7V thermobarische koppen. Thermobarische wapens waren speciaal ontwikkeld om in steden tegen mensen te worden ingezet. Het waren brandstof-luchtbommen die waren gemaakt om de kracht en intensiteit van de standaard-RPG drastisch te vergroten. Het doel was niet zozeer een auto, vrachtwagen of tank te vernietigen – hoewel dat wel mogelijk was – maar zo veel mogelijk mensen te doden.

Firouz verwachtte dat ze, als ze geluk hadden, drie keer konden schieten voordat iemand hen tegenhield, maar hij had bevolen dat er zes stuks via verschillende kanalen over de Mexicaanse en Canadese grens zouden worden gesmokkeld; hij hoopte dat er minstens drie de vs in zouden komen. Tot zijn grote verbazing had hij de dag ervoor gezien dat alle zes onbeschadigd waren aangekomen.

Firouz en Rahim controleerden alles tot in de kleinste details. Al snel waren de wapens geladen en de mannen keken op hun horloge. Ondertussen liep Jamshad met een pistool met geluiddemper door de gang om ervoor te zorgen dat er niemand onverwacht binnenkwam. Het was zondag. Niemand werkte. Maar ze wilden geen risico's nemen. Er stond te veel op het spel.

Van de auteur van De Twaalfde Imam

Iran heeft zijn eerste kernproef gehouden. Miljoenen moslims over de hele wereld zijn ervan overtuigd dat hun messias – de Twaalfde Imam – is gekomen.

Wereldtonelen verschuiven. De leiders van Israël vrezen dat Iran, onder invloed van de Twaalfde Imam, een kernaanval zal plegen en daarmee een tweede Holocaust in gang zal zetten. Het Witte Huis houdt er rekening met dat Israël als eerste zal aanvallen om de kernreactoren in Iran te vernietigen. Daardoor zou de olieprijs een recordhoogte bereiken en de wereld-economie instorten.

De Amerikaanse president heeft nog maar één optie: hij geeft David Shirazi met zijn team van de CIA opdracht de Iraanse kernkoppen te vinden en onklaar te maken voordat Iran of Israël een vernietigende oorlog kan beginnen.

Joel C. Rosenberg is een internationaal vermaard thrillerauteur. Als voormalig veiligheidsadviseur voor o.a. Benjamin Netanyahu kent hij de wereld waarover hij schrijft van binnenuit. Van zijn titels zijn wereldwijd miljoenen verkocht.

Lees meer op www.joelrosenberg.com.

Bekijk hier de videoboodschap van Joel Rosenberg

ISBN 978 90 239 9388 9 / NUR 342

uitgeverijmozaiek.nl